

ne mogel napredovati v pisavi! Človek, ki se je navadil čevlje meriti, čevlje urezati, čevlje šivati, naj bi se ne mogel navaditi lepo pisati!

Prišel je velikonočni praznik. Izidor je hotel dati duška svojemu prijateljstvu in svoji užaljenosti. Stopil je do svojega pisarja in mu naročil, naj mi piše in kaj naj mi piše. Dobil sem voščilo s sledečo vsebino:

Predragi!

Mu voščim vesele velikonočne praznike. Pa kar sem mu pisal, sem pisal lastnoročno.
Srčen pozdrav!

Izidor.

Ti moj prijatelj, pa si se zopet vrezal. Svojega pisarja si preslabo poučil, kaj in kako naj piše, pa ti je vse pokazil. Zato pa ostani rajši pri svojih kratkih besedah in okornih črkah. Čemu bi z lažjo varal svojega prijatelja, ko ni treba. Ali mar ne!

J. E. Bogomil.

Igra je igra.

12. Na ledu.

Šola je ravnokar minula. Mraz je pa pritiskal, da je kar škripalo. Vsak človek je bil vesel, če je mogel biti na gorkem. Le vročekrvni Jurčkov Miha in njegovi tovariši niso bili gorkote potrebni. Kdo bi sedaj silil za peč, ko je zunaj vse polno gladkega ledu! In kako je vablјiv ta led! Sveti se kakor brušeno steklo; gladek je, da niti ne veš, da si na njem, noge si drsač kar samodsebe pomikaš dalje.

To je vrvenje in drvenje! Kodrov Tine se pravkar pobira — na, pa ga Slanovčev Jože zopet podere na tla. Malo nalašč, malo pa po nesreči. Z velikim trdom se pobirata oba, pa ne gre tako lahko. A glej! Naenkrat pridrvi cela truma tovarišev, na ledu nastane živa kopica. Veselje in smeh in vrisk in jok in stok: vsakovrstni glasovi prihajajo iz te kopice.

»Izvrstno je bilo,« poudarja Slanovčev.

»Kaj takega pa še ne,« vpije Kodrov.

»No, kaj pa ti jokaš, Tone?« vprašuje Jurčkov Krivarjevega.

»Na prst mi je eden stopil,« opravičuje Krivarjev svoje solze.

»Da le hujšega ni!«

»Boli me pa le.«

»Kaj bo to!«

»Fantje, naprej! Jaz vem za izvrsten led. Tam pri Tinčkovem studencu! Naprej! Kdo gre?« Jurčkov sili in prigovarja toliko časa, da pregovori svoje tovariše. Dolgo časa pa ni bilo treba prigovarjati. Kdo bo vedno čepel na enem kraju? Le naprej! K Tinčkovemu studencu!«

»Ha, fantje, to je led!«

Jurčkov skoči prvi nanj. Led zapoka, ni res, še dovolj trden je.

»Poka!« nekdo zavpije.

»Naj le, saj ima čas!«

»Miha, pustimo, led je še preslab.«

»Ha, preslab! Ti si preslab! Zakaj smo pa sèm prišli!«

»Miha, ni varno.«

»Boj—« več ni mogel izreči. Skočiti je mislil, a led ni poznal nobene šale. Pod nogami je začelo pokati, Miha je pa lezel polagoma v mrzlo vodo.

Nekaj tovarišev je pobegnilo, nekaj jih je pa pričelo kričati.

»Ohoho, pomagajte! Led se udara. Miha! Joj! Pomagajte!«

K sreči je pritekel ravno še o pravem času Tinčkov Peter z dolgo palico v roki, pa jo je pomolil predrznemu nesrečnežu in ga potegnil na suho. Samo par trenutkov še, pa bi bil Miha izginil pod ledom.

Naenkrat je bilo na ledu prazno. Miha ga pa tisto zimo sploh ni več videl. Svojo neugnano predrznost je moral drago plačati. Tako hudo se je prehladil v mrzli vodi, da je šele na spomlad popolnoma okreval.

J. E. Bogomil.

